

дуци, подъ които възняхъ, и се захти по посока на Зли-Долъ. Той отиваше да обсъди положението съ военния съвѣтъ.

Скоро той се изгуби въ дола, който прѣсичаше пътя му.

Свѣтъхъ се хубаво вече. Изгрѣ и слънцето.

Възстанниците въ укрѣплението бѣхъ всичкитѣ наставали, и се заловили, подъ надзора на десетника, на работа, по доискарването новитѣ окопи, станъли нужни поради увеличението числото имъ отъ малкия отредець пратенъ тукъ снощи. Тѣ бѣхъ сега по-бодри. Марчевъ бѣ имъ пошпънхлъ, че Огняновъ вече е направилъ рекогносцировка до отвѣдъ Текията и че положително знае, че днесъ възстава и Бѣла-Черкова... Такава една вѣстъ повърнхъ малко куража. Момчетата се малко поококорихъ, лицата имъ се отворихъ — развеселихъ даже, и нѣкои затънаникахъ смѣшни пѣсни. Свойственниятъ на българина хуморъ не се забави да се прояви... Захвърляхъ се остроти на смѣтка на четворицата клисурци, що бѣхъ осъдени да застрѣлхътъ циганина.

— Отъ петъ крачки и да не можете да ударите Мехмеда... ами втори път... Да му берете грѣха на горкия... Едната минута, дѣто му дадохте още животь, струва за сто години мъчения... Той си испати всичкитѣ грѣхове, казваше единъ.

— Дяволъ да ви земе, отзова се другъ, направихте го мъченикъ... и той сега е въ рая при Мохамеда... подзе другъ.

— Лъжешъ, обади се трети; — Дичо и Стаменъ Гаргата го хвърлихъ въ локвата тамъ и той сега е при жебитѣ.

Смѣхове.

— Бе, отъ толкова блиско и ни единъ крушумъ да го не удари, извика другъ единъ; — азъ отъ толкова мѣсто и съ плюнка го бихъ улучилъ.

— Отрѣзвамъ си главата, че вие не сте мѣрили.